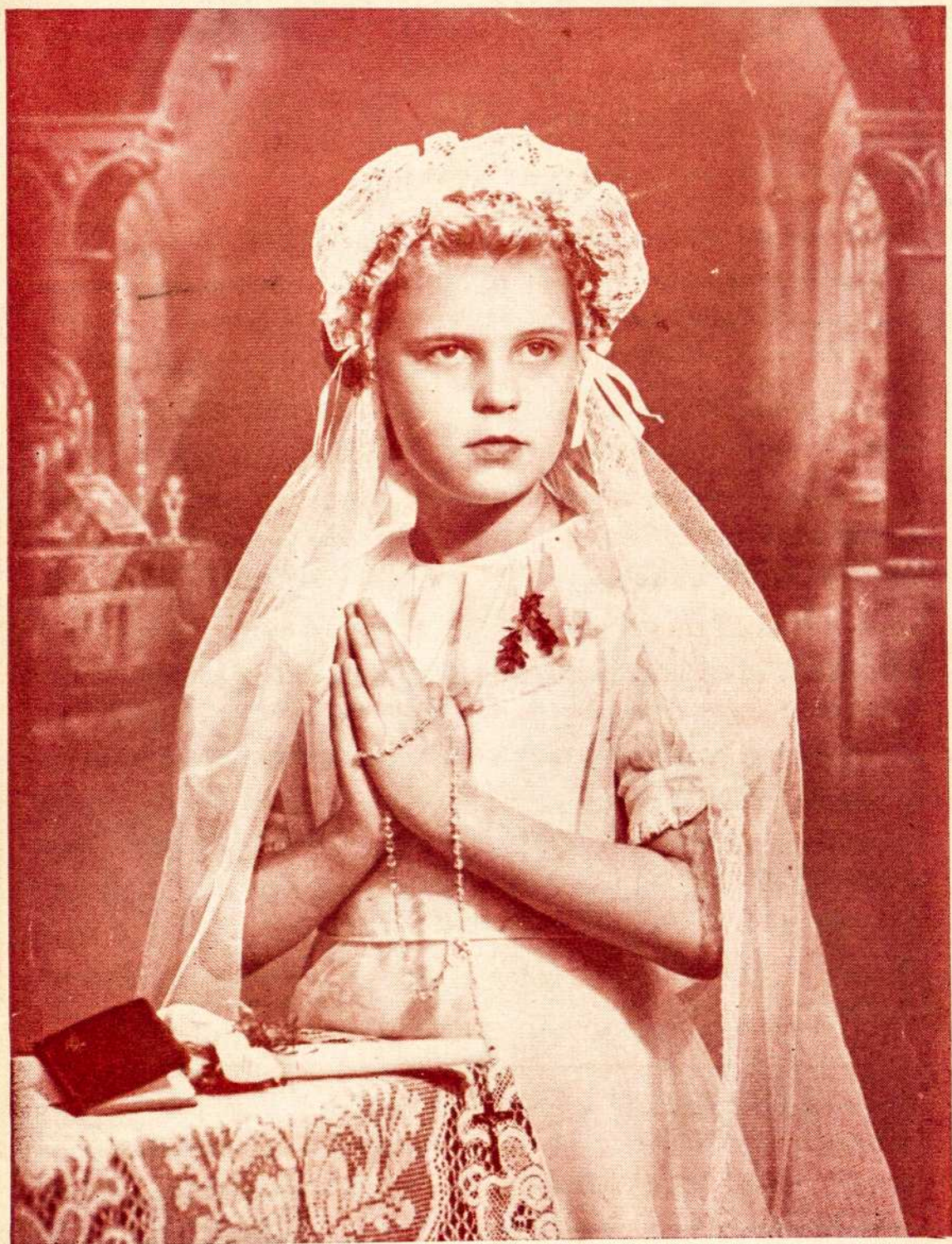

1958 BIRŽELIS Nr. 6

Redaguoja:

Dr. A. Šerkšnas

Leidžia:

Lietuvių Kultūros Institutas

Administruoja:

Nekalto Prasidėjimo Seserys

Prenumerata:

Metams: \$4.00, Atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siųsti ir visais redakcijos reikalais kreiptis:

Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Deane Hwy., Wethersfield, Conn.

TURINYS

1. Tėvas V. Gidžiūnas, O.F.M., BERNIUKŲ DĖMĖSIUI	161
2. UŽBURTA MERGAITĖ IR SLIBINAS, žmonių pasaka	162
3. P. Tekutienė, VASARĖLĖ	169
4. KUNIGAS PETRAS KALBA	170
5. GELEŽINIS VILKAS, žmonių pasaka	171
6. Jurgis Jankus, AUKSINIS VABALIUKAS	174
7. SAULĖS JUOKAS	178
8. Viktoras Šimaitis, GRAŽI ŠALIS	179
9. MİSLĖS	180
10. ATŽALĖLĖS	181
11. MAŽŪJŲ PASAULIS	184
12. MERGAIČIŲ VASAROS STOVYKLOS	192

Užburta Mergaitė ir Slibinas, pasaką, iliustravo M. Eidukevičiūtė.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Conn. Editor: Dr. A. Šerkšnas, 301 Silas Dean Hwy., Wethersfield, Conn. June, 1958. Vol. 9, No. 6. Subscription: \$4.00 yearly. Single Copy 40¢. Entered as second-class matter at the post office in Putnam, Conn.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

BERNIUKŲ DĖMĖSIUI

Tėvas V. Gidžiūnas, O.F.M.

Baigdami pradžios mokyklą visi galvojate, kur toliau siekti aukštesniojo mokslo ir į kokią gimnaziją stoti. Jau dabar daugelis susimąstote ir kuo jūs būsite ateityje. Jūs dažnai klausiate savęs: ar man nebūti inžinierium, gydytoju ar mokytoju?

Jaunystėje nevieną ir Dievas šaukia paaukoti savo gyvenimą sielos tobulinimui ir artimo meilės darbams. Pagalvok, ar ir tavęs Dievas nešaukia būti kunigu, vienuoliu, misijonierium? Gal tau dabar nelengva apsispręsti? Dėl to stok į lietuvišką Tėvų Pranciškonų gimnaziją Kennebunkport, Maine, o ji tau padės išryškinti savo pašaukimą.

Aukštesnėje Tėvų Pranciškonų mokykloje nuo rudens jau veiks trys klasės. Į aukštesniąsias klases mokiniai gali įstoti ir iš kitų mokyklų. Šį rudenį gimnazija persikels į naujas moderniškas patalpas, kuriose yra didelės klasės, bendrabūtis, salė, laboratorija ir biblioteka. Vietos bendrabūtyje yra šimtui mokinių.

Gimnazija turi visas valdžios mokyklų teises. Joje išeinamas visas vidurinėms mokykloms nustatytas kursas su lotynų kalba ir lituanistika. Mokyklai ir bendrabūčiui vadovauja patys lietuviai pranciškonai.

Už mokslą ir bendrabūtį atlyginimas 300 dol. metams. Neturinti gabūs mokiniai dalinai arba visiškai nuo mokesčio atleidžiami. Įstojimo reikalais kreiptis šiuo adresu: Pranciškonų Gimnazijos Rektorius, Franciscan Monastery, Kennebunkport, Maine.

Užburta Mergaitė ir Slibinas

Žmonių pasaka

Kitą kartą buvęs žvejys, gyvenęs jis prie marių ir turėjęs du sūnus: Petrą ir Joną. Jie trys žvejodavę kiekvieną dieną, bet negalėję prasigyventi — vis neturtingi ir neturtingi buvę. Vieną kartą jiems bežvejojant ir atplaukiąs laivu pas juos toks senelis. Pasakęs “padėk, Dieve!”, o šie atsakę “dėkui, dėkui!” Daugiau ir ėmęs su jais šnekėtis, klausinėti:

— Kaip čia jums einasi, ar gerokai prigaudot žuvų, ar turtin-
gai gyvenat?

Tas žvejys atsakęs:

— Žvejojam ar nežvejojam, ir kai kada, rodos, sugaunam ir žuvies, bet kad negaliu ir negaliu prasigyventi — vargšas esu.

Tas senelis ir sakęs:

— Parduok man vyresnįjį sūnų Petrą, aš tau užmokėsiu: duosiu saiką raudonųjų ir pasakysiu, kaip tu pačią turtingas.

Tas žvejys galvojęs šiaip, galvojęs taip: na, kad ir visi trys ligi šiol žvejojom, kaip tiek, taip tiek. Ir sakęs:

— Nagi parduosiu, bet kur, senelait, tu mano sūnų padėsi?

Tas senelis atsakęs:

— Nebijok, tėve, tavo sūnui bus gerai. Jei jis kada panorės, tai aš jį vėl pas tave atvešiu apsilankyti.

Na, ir sulygo. Tas senelis užmokėjo jam saiką raudonųjų ir pasakė:

— Tu daugiau nebežvejok, bet atidaryk karčiamą, tai ten bešinkuodamas ir paliksi turtingas.

Ir tas senelis nusivežė sau Petrą, o tas žvejys daugiau nebežvejojo, bet atidarė karčiamą.

Tas senelis važiavo kokias tris dienas su tuo Petru per marias, per vandenį, ir privažiavo tokį dvarą: trobos pastatytos prie pat vandens, o žemės nė žingsnio nėra kur nužengti. Tas senelis ir sako tam Petrui:

— Tu lipk laukan ir eik į vidų, o aš laivą pririšiu.

Petras tuoj įžengė iš laivo į trobą, vaikščioja ir žiūrinėja: trobos tuščios, nė vieno žmogaus, bet ant stalo yra gerti ir valgyti. Laukiąs laukiąs to senuko įeinant, tas kaip neįeinąs, taip neįeinąs. Prsidaręs duris — pasižiūrėsiąs į tą vietą, kur jis jį paliko laivą berišant, gi žiūri — nebėra. Pasižiūrįs toliau į marias, gi matąs, kad jau toli toli, jau ką tik bematyti.

Na, ir pasilikęs jis pats vienas, kurgi dabar dės. Vaikščiojįs vaikščiojįs po tas trobas, niekur nieko nėra, ir gana. Taip jam ilgu ten palikę, nei valgyti tą dieną nieko nevalgęs. Buvus ir lova pataisyta. Atėjęs vakaras, ėmę temti ir sutemę, jis jau ir labai bijoti

ėmęs. Na, ką jis dabar darys — atsigulė į lovą, užsiklojo ir guli. Daugiau tik jis pasijuntęs, kad dviese begulįs. Apčiupinėjęs galvą — su kasom, supratęs, kad moteris. Jis tuoj atsikėlęs, užsidegęs šviesą, žiūrįs — lova tuščia, nieko nėra. Kad jau nieko nėra, tai jis ir pagalvojęs: tur būt, aš taip susapnavau. Ir vėl atsigulęs. Atsigulus ir vėl kažkas yra šalia. Na, jis ėmęs kalbinti — nieko nešnekanti, ir gana. Taip jis pergulėjęs tą naktį, rytą išaušus atsikėlęs — ant stalo padėta visko valgyti, — ir šilti valgymai garuoja, ir šalti, — jis pavalgęs, ko tiktai norėjęs, ir vėl vaikščiojęs po tas trobas, vis tikėdamasis, bene atrasiąs kur kokį gyvą žmogų. Nėra, ir gana. Atėjo pietūs, vėl jam yra valgyti ir gerti, ko tiktai jis nori. Ir vakarienė yra, o ant nakties vis jam ta pana ir pana prie šalies. Viskas kiekvieną dieną taip dėjosi.

Jis ten išgyveno visus metus, jau paprato, jam ten gerai. Tačiau po metų jis jau pasiilgo savo tėvo, motinos ir brolio, užėjo jam toks noras, kad jis gautų kaip nors juos pamatyti, galėtų aplankyti. Štai, tas senelis ir atplaukiąs su tąja laivele. Ir sakąs:

— Gal, Petrai, nori važiuoti savo giminaičių aplankyti, pasižiūrėti, kaip jie ten dabar gyvena?

Petras atsakė, kad labai norįs. Tas senelis tuoj jį įsisodino ir vežasi. Veždamas sako:

— Tu gali pasisakyti tėvui ir broliui, kaip čia gyvenai, bet motinai tai nesisakyk.

Jis ir parvažiaęs. Neberadęs tėvų toje vietoje gyvenančių, radęs jau mieste — didelę karčiamą užėmę ir turtingai begyveną. Na, jis ten vaišinas pas juos, jie klausinėja šio to, kaip jis ten gyvenęs. Jis tėvui ir broliui pasisakė, kad taip ir taip: naktį jam vis prie šalies tokia moteriška gulinti. Šiedu nusijuokę, ir gana, saką:

— Tai tau gerai — kad ir per dieną tu vienas gyveni, bile ant nakties tau moteriška yra.

Toliau pradėjus jį motina klausinėti:

— Kodėl tu, vaikeli, su manimi mažai tešneki? Kodėl tu man nepasisakai, kaip tu ten gyveni?

Ta motina vis jį taip prisispyrusi verkdamą klausinėjanti. Pagaliau ėmęs Petras ir jai viską pasisakęs. Tada motina sakanti:

— Aje, tu pasaule! Vaikeli, gi tai griekas! Aš tuoj nueisiu pas kunigą, tai jis žinos, kaip tau reikia su tąja moteriška padaryti.

Motina tuojau nuėjus pas kunigą, viską pasakius, tai tas kunigas ją taip pamokęs: dabar jam ten nuvažiuojant reikia pasiimti grabnyčių žvakę, dieną uždegti ir apvožti, o kai naktį jis pasijus dviese begulįs — atidengti žvakę. Motina, parėjusi iš to kunigo namo, padavusi sūnui grabnyčių žvakę ir liepusi taip padaryti, kaip kunigas sakė.

Petras atsisveikino su savo namiškiais ir vėl išplaukė su tuo seneliu. Tas senelis privežė jį prie to dvaro, įleido į vidų ir vėl pats sau nuvažiavo. Petras uždegė dieną tą savo grabnyčių žvakę, pasivožė po puodu ir laukia nakties. Naktį atsigulęs į lovą ir juntąs, kad jau kas guli šalia. Jis tuoj tą puodą nuvožęs, žiūrįs — tokia graži pana, geltonom kasom, šalia begulinti. Ji kaip šokus iš lovos, kaip ėmus verkti ir bartis ant jo:

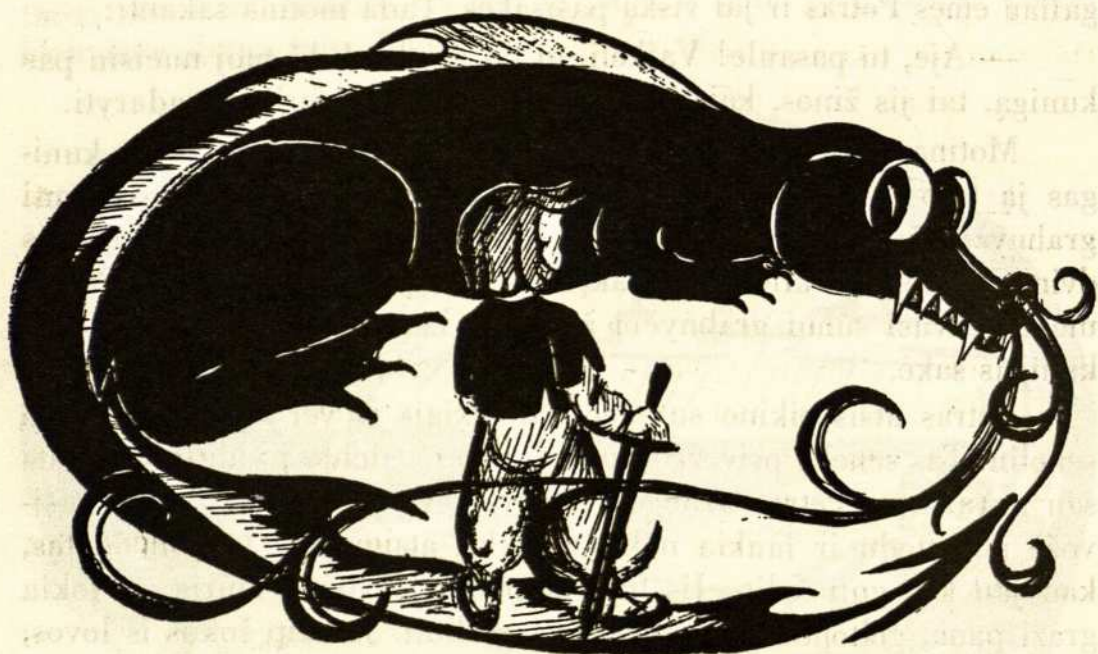
— Kaip tu iškentėjai nežiūrėjęs tuos metus, taip tu būtum galėjęs ir kitus iškentėti — tada aš būčiau pabaigusi atgailoti tą savo prakeikimą, būtų buvę ir tau ir man gerai. O dabar mane pražudei ir tu pats prapulsi. Juk tu nežinai, kad kasdien dvyliktą valandą atplaukia pas mane slibinas su dvylika galvų. Iki šiol, kaip tu manęs nematei, taip ir jis tavęs nematė, o dabar, kaip tu mane matai, tai taip ir jis tave pamatys. Taigi, šiandien jis pamatęs ir tave, ir mane prarys.

Daugiau verkią abudu, ir gana. Ir Petrui dabar gaila, kam jis visa tai savo motinai pasipasakojo, — kad motina su kunigu būtų jį taip nepamokę, tai jam būtų buvę vis taip gerai. Pagaliau ta pana ant jo supyko ir pasakė:

— Tai geriau tu vienas prapulk, negu kad abu, — ir įstūmė Petrą į vandenį. Jis mokėjo gerai plaukti, tai plaukiąs ir plaukiąs, ant vandens pasilsėdamas: ne jis plaukt, na jis plaukt — plaukiąs plaukiąs, pasilsis ir vėl plaukiąs. Taip plaukęs kokias tris dienas ir priplaukęs salą. O jau buvęs labai pavargęs ir išalkęs. Išlipęs ant tos salos, žvalgąsis ir ieškąs, bene rasiąs kur nors kokio paukščio kiaušinį išgerti. Šit ir susitinkąs tą savo senelį. Senelis jo klausiąs:

— Tai kaip tu, Petrai, čia ant tos salos atsiradai?

Jis viską apsisakęs: kas ir kaip pamokė, kaip jis padarė ir kaip dabar čia ant tos salos atsirado. Tas senelis ir sako:

— Matai, ar aš tau nesakiau, kad tu savo motinai nesisakyk, kaip tu ten gyveni — tai tau manęs seno neklausyti! Ką dabar bepadarysi, — sakąs toliau tas senelis, — kaip jau buvo, taip. Tai dabar aš tau duosiu šitą kamuolėlį, — ir padavė jam tokį kamuolėlį, — kai tu jį išvyniosi, tai galėsi pasiversti į ką tiktai panorėsi.

Paėmęs jis iš jo tą kamuolėlį, tuoj pagalvojęs ir pasivertęs į visų greičiausią paukštį, ir vėl nulėkęs pas tą paną. Pamačiusi jį toji pana ir klausianti:

— Tai kaip tu čia dabar vėl atsiradai?

Jis jai pasisakė, kaip buvo, kur jis nuplaukė, kaip jam tas senelis davė tokį kamuolėlį ir kad jis dabar gali į viską pasiversti, į ką tiktai panorės. Ta pana sakanti:

— Na, tai gerai. Šiandie dvyliktą čia atplauks tas slibinas, tai tu pasiversk į lakštingalą, — o ten buvus netoli nuo trobų liepa, — ir įlėkęs į tą liepą giedok, o kai jis išeis tavęs pasižiūrėti, tai tu ir nulėk į šalį.

O Petras jai sakęs:

— Tu paklausk jo, kur yra jo mirtis.

Vidurdienį ir ėmė maišytis, drumstis vanduo, ir išlindo iš vandens baisiausias slibinas su dvylika galvų. Įėjęs jis į vidų šnekasi su ta pana, o Petras, pasivertęs į lakštingalą, gieda toj liepoj taip gražiai, taip gražiai. Sako tas slibinas:

— A, ką čia taip gražiai tas paukštelis gieda?

Ir išėjęs pasižiūrėti, o paukštelis tuoj nulėkęs tolyn, ir gana. Daugiau įėjęs slibinas vėl į vidų, ta pana jo ir klausianti:

— Žinai, ką aš pagalvojau: kurgi tavo mirtis?

— Gi va šitoj stiklinėj, — rodąs slibinas.

Po dvyliktos slibinas ir vėl panėrė į vandenį. Petras pasivertė vėl į žmogų, ir vėl juodu gyvena tą dieną ir naktį, ligi kito vidurdienio. Ta pana parėdžiusi tą stiklinę ir laukianti slibino, o Petras vėl pasivertęs į lakštingalą, įlėkęs į tą liepą ir vėl giedąs. Vidurdienį išnėręs slibinas iš marių ir, įėjęs į vidų pas tą paną, klausia:

— Na, tai kam gi tu tą stiklinę taip parėdei?

— Gi mat, kai jau tave myliu, tai ir tavo mirtį myliu.

Tas slibinas nusijuokęs ir sakęs:

— Tai kur čia bus mano mirtis — mano mirtis toj liepoj, kur tas paukštelis taip gražiai gieda.

Po dvyliktos tas slibinas vėl panėrė į marias, o šiedu ir vėl gyvena, kaip žmonės. Ant rytojaus ta pana ir liepą parėdė. Vėl išlindo tas slibinas ir klausia:

— Tai kam tu tą liepą taip parėdei?

Ji ir vėl jam atsakė:

— Gi kad tave myliu, užtai ir tavo mirtį rėdau.

Slibinas sako:

— Tai kad ne čia mano mirtis: mano mirtis Prancūzijoje, ten pas tokį kalną ganosi laukuose dvylika jaučių, prie jų yra pastatyta dvylika ušėkų vandens, tai jei kas tuos dvylika jaučių suėstų ir tuos dvylika ušėkų vandens išgertų, tada jau galėtų su manim eiti risti. Man su juo besiritant, išlėktų antis; jei kas tą antį sugavęs perplėstų, tai rastų jos viduriuose kiaušinių — su tuo kiaušiniu tai jau galėtų mane užmušti, ten yra mano mirtis.

Visa tai pasakęs, slibinas po dvylikės vėl panėrė į vandenį. Petras vėl pasivertė į žmogų, ir pana jam apsakė viską, ką jai slibinas papasakojo. Petras tuojau pasivertė į visų greičiausią paukštį, nulėkė į Prancūziją pas tą kalną, rado dvylika jaučių ir dvylika užėkų vandens. Tuoj jis papiovė visus tuos jaučius, visus išskrodė, visų širdis išsikepęs suvalgė, atsigėrė to vandens iš visų dvylikos užėkų ir jaučiasi, kad jis jau taip tvirtas, jog niekas pasaulyje su juo nebegalėtų eiti risti. Tuoj pasivertė vėl į tą visų greičiausią paukštį ir parlėkė pas paną.

— Na, dabar tai jau galiu eiti su tuo slibinu risti, — sako Petras.

Atėjus vidurdieniui, susidrumstė vanduo, ir išlindęs slibinas pamatė Petrą. Pamatęs sušuko:

— O ko tu čia į mano karalystę įėjai, kas tau čia pavelija?

Tuoj puolė Petrą, šis laikytis, na ir jiedu ritasi, na ir ritasi. Besiritant tik spurstantis ir išlėkė iš to slibino. Petras tuoj pasivertė į vanagą, kaptą tą antį, nusileidęs žemėn perplėšė, iškrito kiaušinis. Slibinas nuo jo bėgti, plaukti per marias, o Petras pasivertė į katina, pasiginęs davė jam su tuo kiaušiniu ir užmušė. Kai tik slibiną užmušė, tuoj ir tų marių nebeliko, pasidarė sausa žemė. Tai dabar ta vieta Amerika. Petras su ta pana apsivedė.

Ir aš jų vestuvėse buvau, valgiau ir gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj nei lašo neturėjau. Petras paliko Amerikos karalium.

VASARĖLĖ

P. Tekutienė

*Su žibuoklių kepuraitė
Greitasparniu vėjeliu
Vasarėlė atskubėjo
Gelsvu smėlio takeliu.*

*O, sušilus, net paraudus,
Nuo saulutės spindulių.
Laiko pintines prikrautas:
Vyšnių, slyvų, obuolių.*

*Angelėliai baltutėliai
Prilaikydami sparneliais
Neša sėklų pintinėles
Prisės pievose gėlelių*

*Kai labanakt tars saulutė,
Kai sudie visiems pamos,
Užsidegs danguj žvakutės
Angelėliai suplasnos,*

*Aplankys sodus ir pievas,
Sidabru apibarstys.
Vasarėlę laimins Dievas
Per dienas ir per naktis.*

Gerb. Pone Redaktoriau,

Džiaugiamės galėdami ir maža talka padėti jums ir mažiesiems. EGLUTĖS skelbimas bus pakartotas kelis kartus mūsų programoje. Mielai priimtumėm ir kitokią medžiagą, kuria galėtumėt patarnauti priešmokyklinio ir mokyklinio amžiaus radijo klausytojams.

Mūsų radijas sutiko veltui kiekvieną mėnesį vieną programą skirti Lituanistinei mokyklai. Pirmieji bandymai buvo sėkmingi. Kalėdoms mokykla atliko vaizdelį Šventoji Naktis. Sausio mėnesį buvo atlikta slovėnų liaudies pasaka (bet sulietuvinta) Svečiuose pas saulutę. Ir taip tęsime iki mokslo metų pabaigos. Ypatingai priešmokyklinis ir pirmųjų skyrių jaunimas domisi radijo programomis ir nori girdėti pasakų.

Gražios sėkmės Eglutei ir jos Redaktoriui.

Gerbdamas,

J. Stempužis

Clevelando Lietuvių Radio Valandėlės Vedėjas

KUNIGAS PETRAS KALBA

Mano Broliukai ir Sesutės,

Pereitą kartą Jums rašiau, kaip per savo nepaklusnumą Kaziukas neteko gražaus automobilio. Jums gal taip, kaip Kaziukui, nepasitaikys, bet per nepaklusnumą Jūs visai lengvai galite netekti viso savo gyvenimo.

Štai pas mane ligoninėje guli keturi gerokai paaugę berniukai. Juos visus atvežė be sąmonės. Kaikurių baisiai sužaloti veidai, sulaužyti žandikauliai, sudaužyti šonkauliai, sutrupintos rankos ir kojos. Kiti pradėjo atsigauti, juos išstampė su virvėmis, prikabinėjo sunkių akmenų, ir taip nejudėdami jie turės gulėti po kelis mėnesius, kol kaulai sugys. O kiti dar neatsigauna ir nežinia ar jie beatSIGAUS.

Kiek jiems tėvai nesakė: „Nevažinėkite greitai, nesitrankykite naktimis!“ Bet jie neklausė. Važiavo kažin kur automobiliu antrą valandą naktį, užsimiršo, kad esą automobily ant kelio, o ne šiltoje lovoje, susitiko kitą tokių pat paauglių automobilį ir trenkėsi abu į vienas kitą. Abu automobiliai pavirto į biaurių blekių krūvą, o neklaužados berniukai išlakstė į visas puses, kaip žiežirbos nuo kalvio kūjo. Kitas pramušo su galva storą priekinio lango stiklą ir iššoko, kaip sviedinys. Dabar jie turės daug laiko ligoninėje, o kitas, nebeatgavęs savo sveikatos, ir visą amžių raudos: „Kodėl aš tėvų neklausiau!“

Iki kito karto —

Jūsų Kunigas Petras.

GELEŽINIS VILKAS

Žmonių pasaka

Kitą kartą buvo toks geležinis vilkas. Jis piovė žmones ir išpiovė visą pasaulį. Eina jis per mišką ir randa gyvą dar vieną seną bobą.

— O, — sako vilkas, — kame tu ligi šio laiko buvai? Dabar aš tave piausiu.

— Nepiauk tu manęs, — sako boba, — aš tau parodysiu dar du gyvu karalaičiu.

— Na, einam, kame gi jie yra?

Nuėjo į pamiškę, įsmeigė boba du mietukus, ir iškilo du karalaičiai. Vilkas ir sako:

— Na, aš dabar jus piausiu.

— Nepiauk tu mūsų, — sako jie, — kur tu eisi, ten ir mes eisim.

— Na, gerai, eikim.

Ėjo ėjo, ir panižo vilkui galva. Prašo, kad pautinėtų jam galvą. Kai pradėjo utinėti, vilkas ir užmigo. Atlėkė šarka ir sako:

— Sėskit ant mano nugaros, aš jus išgelbėsiu.

Jie susėdo, o šarka užlėkė ant stogo. Atsibudo vilkas — nebėra karalaičių. Pamatė, kad ant stogo. Vilkas paėmė akmenį, ėmė duoti su nagais, pradėjo kibirkštys lėkti, nusvilo šarkos sparnas, ir nuvirto tie karalaičiai žemėn. Vilkas sako:

— Na, dabar tai jau piausiu.

O jie vėl prašosi, sako:

— Nepiauk, nepiauk — kur tu eisi, ten ir mes eisim.

— Na, žiūrėkit, kad daugiau to nebūtų.

Ir eina toliau. Vėl vilkui panižo galva, ir vėl liepia utinėti galvą. Pradėjo utinėti, vilkas ir vėl užmigo. Atleikia nušašęs veršelis ir sako:

— Klokit skarelę ant mano nugaros, pakaskite čia žemę, rasite druskos, šerių ir vinikių; įraišioti į vieną skarelės kampą druską, į kitą šerius, į trečią vinikes, o į ketvirtą kampą truputį žemių. Tada sėskite ant mano nugaros, ir aš jus išgelbėsiu nuo mirties.

Karalaičiai paklausė veršelio, viską taip padarė ir sėdo ant jo nugaros. O tas veršiukas kad pradėjo lėkti, jiems net ausyse cypia.

Pabudo vilkas, žiūri, kad nebėra jo draugų. Pradėjo vilkas gintis tą veršiuką. Jau tris mylias veršiukas buvo nulėkęs. Tada jis paliepė vienam karalaičiui nulti ir pridėjus ausį prie žemės klausytis — jeigu žemė bilda, tai atlekia vilkas. Tas nulipęs klausosi — žemė bilda. Veršiukas liepė atrišti ir paberti šerių kertelę. Pabėrė šerius — per tris mylias paliko toks miškas, kad tam vilkui buvo labai vargu eiti. Veršiukas vėl nulėkė lygiu keliu tris mylias. Tada liepia vėl nulti, pridėti ausį prie žemės ir klausytis, ar nebilda žemė. Pasiklausė — jau bilda. Liepė paberti žemių kertelę. Pabėrus žemes, per tris mylias pasidarė toki kalnai ir grioviai, kad vilkui buvo labai sunku eiti. O veršiukui lygus kelias. Nubėgęs tris mylias veršiukas vėl liepia nulti ir klausytis, ar nebilda žemė. Pridėjus ausį prie žemės girdisi — bilda. Veršiukas liepė atrišti ir paberti vinikių kertelę. Pabėrus vinikes, per tris mylias pasidarė tokios ražienos, kad vilkas koją įkišęs negalėjo greitai ištraukti. O veršiukui lygus kelias.

Nulėkė veršiukas į puikiausią dvarą ir liepė paberti druskos kertelę. Aplink visą tą dvarą atsirado didžiau ia upė. Taip veršiukas ir sako:

— Dabar atleks vilkas prie tos upės ir lauks jos išdžiūstant, kad galėtų pereiti. O jūs, kai plausite tą skepetėlę, tai žiūrėkit, kad neišplautumėt tos kertės, kur buvo druska, — jeigu išplausite tą kertę, tai tada ta upė išdžius, ir atėjęs vilkas jus sudraskys.

Po to karalaičiai sako veršeliui:

— Kuo dabar mes tau užsimokėsime už tokį gerą?

Veršiukas atsakė:

— Paimkit kirvį ir perkirskit mane per pusę, tada iš manęs pasidarys du britonai (dideli šunes), kurie bus jums draugais — kur jūs eisite, ten ir jie eis.

— Taip daug mums gera padarei, o dabar mes turime tave žudyti.

— Nieko nebijokit, kirskit pusiau.

Tuomet jie paėmė kirvį ir perkirto veršiuką pusiau. Atsirado du dideli šunes, kurie vis drauge vaikščiojo su tais karalaičiais.

AUKSINIS VABALIUKAS

Jurgis Jankus

(Tęsa iš praeito numerio)

Raudonas takas

Ir juodu važiavo plentu, paskum pasuko į vingiuotą kelią tarp kalvų ir žaliuojančių slėnių, paskum įvažiavo į parką. Iš pradžių lėkė prieš kalną, paskum pakalnėn. Už kelio vingio buvo matyti plati pieva ir žalias tankus eglynėlis.

Rūtenis atidarė langą ir pradėjo švilpti dainelę. Pro pat mašinos viršų prašlamėjo du dideli paukščiai. Jie buvo labai panašūs į gulbes, bet buvo ne gulbės. Tokių Lapelis niekur dar nebuvo matęs.

Automobilis pasuko iš kelio ir per pievutę riedėjo tiesiai eglynėlin. Lapelis sušuko iš visos gerklės ir tuoj taip nustebo, kad ir burną uždaryti užmiršo. Kaip šaukė, taip ir pasiliko išsižiojęs. Balti paukščiai vikriai pagavo dvi eglutes už viršelių patraukė į šalis ir tankusis eglynėlis persiskyrė į šalis, kaip scenos uždanga. Automobilis prariedėjo pro eglių sieną, ir paukščiai ją vėl gražiai užtraukė, sutūpė ant eglių viršūnių ir susikabino snapais.

Rūtenis sustojo.

Priešais mėlynavo ežeras. Didelis, ramus. Už ežero juodavo miškas, už miško leidosi saulė ir nuo jos raudonas takas bėgo per visą ežerą.

Rūtenis išlipo iš mašinos ir paėmė Lapelį už rankos.

— Einam, — pasakė.

Lapelis ėjo, bet vis atsisukdamas žiūrėjo, ką veikia du dideli balti paukščiai sutūpę ant eglių viršūnių.

— Žiūrėk, kur dabar eisim, — pasakė Rūtenis švelniai spusterėjęs Lapeliui ranką.

Lapelis atsisuko ir krūptelėjo: Rūtenis žengė tiesiai į ežerą. Tiesiai ton vieton, kur raudonas saulės takas ėjo ligi pat kranto. Lapelis susilaikė ir norėjo ištraukti ranką.

— Nebijok, — padrąsino brolis, — nieko neatsitiks. Mane pirmą sykį triušis vedė, ir tai nebijojo. Buvo nejauku, bet nebijojo.

Ir Rūtenis drąsiai padėjo koją ant raudono tako. Paskui jį padėjo ir Lapelis. Ir keista buvo eiti raudonu vandens paviršium. Ir žolės apačioj buvo matyti ir žuvys plaukiojo. Dvi didelės, didelės išplaukė į paviršių ir plaukė viena vienu tako šonu, kita kitu, uodegomis paplekšėdamos, vandenį sujudindamos.

Judėjo vanduo, judėjo ir visas takas po kojomis, ir Lapeliui buvo taip baugu, kad net galvą bijojo pasukti į šalį.

Šonuose rinkosi daugiau žuvų, labiau judino vandenį, bangos ėjo skersai taką ir sukapojo juodais skersiniais. Dabar jis buvo raudonas, juodas, raudonas - juodas, jie vis taikė kojas žengti ant raudono, ant raudono ir nepajuto, kaip iš tako pasidarė laiptai. Tais laiptais jie leidosi žemyn nuo didelio kalno, apačioj buvo žalia sala su raudonai žydinčiais medžiais, o tarp medžių baltas, baltas namas, panašus į didelę, tupinčią gulbę.

Per pievą ėjo takas. Ir keistas toks: savo žingsnių negirdėjai, bet su kiekvienu kojos minimu buvo girdėti muzika. Lapelio žingsnių muzika buvo plonutė, o Rūtenio daug storesnė, bet abi kartu skambėjo į labai darnią melodiją. Šalia tako augo nedideli mėlyno medeliai, kraipė viršūnėles ir skambino lapais, kaip auksiniais varpeliais.

— Čia labai smagu, — pasakė Lapelis.

— Kitus sykius būdavo smagiau. Šiandien nėra nei voverėčių, nei auksinių paukščiukų, ir šuniukai take per galvas nesiverčia. O čia prie durų svečią pasitikdavo du povai, uodegas plačiai išskėtę ir nubraukdavo dulkes nuo svečio drabužių. Tu jau galėjai pastebėti, kaip čia lengva kvepuoti. Tai todėl, kad čia oras labai grynas.

Nėra nė jokių dulkių, nei fabrių dūmų. Čia nė automobiliais niekas nevažinėja, tai oras dar švaresnis.

Jie buvo jau visiškai prie gulbės, kai iš už raudonų medžių išėjo didelė meška, palenkė gulbės sparne vieną plunksną ir pakvietė įeiti.

— Ačiū, — pasakė Rūtenis įeidamas.

— Ačiū, — pakartojo Lapelis.

Jis buvo visas, kaip užtirpęs. Buvo ir baugu ir kilo neišpasakytai didelis noras sužinoti, kaip bus toliau.

O gulbės viduje buvo didelė salė, išdažyta šviesiai mėlynai ir apšviesta tokia šviesa, kaip saulėta vidurdienį dangus. Lapelis dairėsi, dairėsi, bet iš kur eina šviesa, pamatyti negalėjo. Atrodė, kad ji eina iš to gražaus mėlynumo. Grindys buvo žalios ir minkštos, kaip pievutė, o tiesiai ant grindų stovėjo eilės meškų ir meškiukų, didelių šunų ir mažų šuniukų, būriai margų, niekur niekada nematytų paukščių, daugybė mažų mergyčių ir berniukų. Ir dar daug kitokių žvėrių ir gyvulių buvo. Jie visi atrodė kaip gyvi ir nė vienas nesujudėjo, nė vienas net akių nepasukė į Lapelį su Rūteniu.

— Ar jie visi miega? — paklausė Lapelis.

Rūtenis nusišypsojo.

— Ne, čia tik žaislai.

— Žaislai!? — sušuko Lapelis ir užsiėmė burną.

Čia balsas jam pasirodė toks didelis, lyg būtų kas kitas sušukęs. Ir dar blogiau: balsas nutilti nenorėjo. Iš visų salės pusių tik šaukė ir šaukė, kartojo ir kartojo:

— Žaislai!? Žaislai!? Žaislai!? ...

Lapelis stovėjo ir dairėsi, ir net nepajuto, kaip Rūtenis nuėjo ir nuėjo. Kai balsai nutilo, jis norėjo paklausti, kaip čia buvo? Iš kur tiek daug balsų, bet Rūtenio niekur nebuvo matyti, o visi žaislai žiūrėjo tiesiai į Lapelį. Ir visų akys buvo didelės ir labai nustebusios. Visiškai šalia jo stovėjo didelis rudas meškiukas, truputį prasižiojęs, mažytėmis juodomis akutėmis, o pats nosies galiukas jam buvo raudonas, raudonas su baltais taškučiais. Meškiukas buvo visiškai kaip gyvas. Lapeliui jis atrodė dar labiau, negu gyvas: jam rodėsi, kad meškiukas moka kalbėti ir kad jis irgi kartu su kitais buvo pamėgdžiojęs jo balsą.

— Ar tu šneki? — paklausė.

— Ar tu šneki? Ar tu šneki? Ar tu šneki? Ar tu šneki?, — atsiliepė iš visų pusių.

Šnekėjo ne meškiukas, bet kažin kas kitas.

Lapelis gerai apsidairė ir beveik sušuko iš nustebimo: augštai sienose atsidarė langučiai, išlindo žalios, raudonos, mėlynos paukštės ir viena per kitą pradėjo šaukti jo žodžius. Jos šaukė vienos ploniau, kitos storiau, vienos iš lėto, kitos greičiau, ir iš jų šaukimo tarpais darėsi taip, lyg kas dainą dainuotų.

— Vaje! — sušuko nustebęs Lapelis.

Ir visos paukštės:

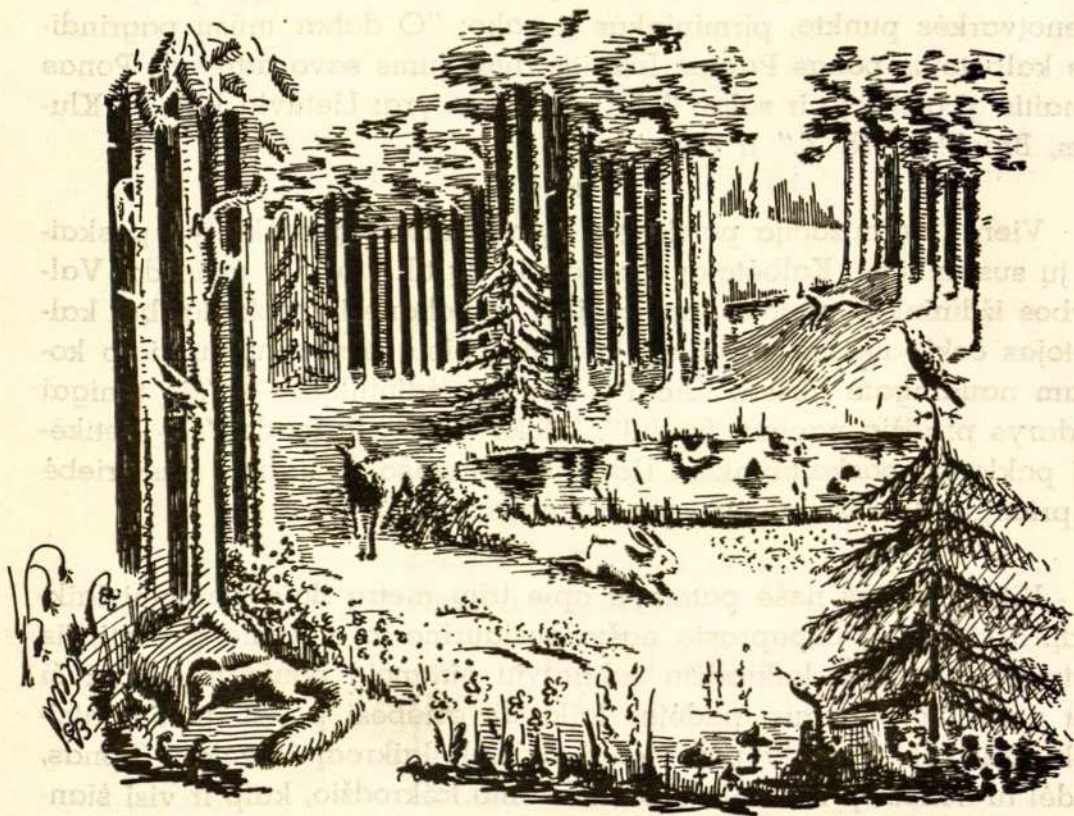
— Vaje! Vaje! Vaje!

Lapelis nebepasijutęs garsu susijuokė ir visos paukštės paskui jį. Lapeliui dar juokingiau pasidarė. Jis nebegalėjo susilaikyti kartu nesijuokęs ir paukštės nenustojo juokusios. Jis braukė nuo veido iš juoko trykstančias ašaras, ir jos braukė. Ir taip juokingai braukė savo storai plunksnomis apžėlusiomis kojomis, kad Lapelis visiškai nebegalėjo susilaikyti. Juokėsi, juokėsi, kad net pilvuką pradėjo skaudėti, bet nustoti negalėjo.

— Na, kas gi čia dabar! — pro juoką išgirdo skardų, ploną balsą.

Lapelis nustojo juokėsis ir apsidairė.

(Bus daugiau)

Viena ponė buvo pakviesta su paskaita dideliame susirinkime. Prieš paskaitą susirinkimo pirmininkas pristatė paskaitininkę susirinkimui ilgoka kalba, nusakydamas jos išėjus mokslus, nuveiktus darbus ir dar visaip pagirdamas. Pagaliau prasideda paskaita. Paskaitininkė atsistojo prie stalo ir sako: "Gerbiamas pirmininkas pasakė viską, kas ir reikėjo čia pasakyti, aš nieko daugiau neturėčiau pridėti, ačiū." Ir atsisėdo.

*

Anglų kalboje, vietoj — pasakyti kalbą susirinkusiems, galima sakyti — adresuoti susirinkusius. Vienam žymiam Amerikos lietuviui teko pirmininkauti dideliame lietuvių susirinkimui. Priėjęs prie trečio dienotvarkės punkto, pirmininkas ir sako: "O dabar mūsų pagrindinis kalbėtojas ponas Pranas Jonaitis duos jums savo adresą". Ponas Jonaitis gi atsistojo ir sako: "Mano adresas yra: Lietuvių Piliečių Klubas, Brooklyn, N. Y." Ir atsisėdo.

*

Viena organizacija pasikvietė žymų kalbėtoją paskaityti paskaitą jų susirinkime. Kalbėtojas išpasakojo ką tik turėjo ir atsisėdo. Valdžios išdininkas padavė jam čekį už jo kelionę ir paskaitą, bet kalbėtojas čekio neėmė, pasiūlęs, kad tuos pinigus sunaudotų šiaip kokiam naudingam tikslui. "Ačiū", — sako išdininkas, — "šie pinigai sudarys pradžių naujam fondui". "Koks tikslas to fondo?" — netikėtai paklausė paskaitininkas. Išdininkas sumišo, pagaliau, susigriebė ir pridėjo: "Geresnėm paskaitom finansuoti".

*

Vitnas ponas nešė pataisyti apie trijų metrų ilgio senovinį laikrodį. Kadangi ši nepaprasta našta susiaurino jo matymo akylumą, jis netyčia stukterėjo laikrodžiu šaligatviu einančią poną taip, kad ši net nugriuvo. Žmogus, padėjęs laikrodį, griebėsi padėti ponai atsikelti. Atsikėlusį poną pažvelgė į didžiulį laikrodį ir sako: "Ponas, kodėl tu nenešioji rankinio arba kišeninio laikrodžio, kaip ir visi šian-

dieną, su šituo tu turėsi ir daugiau bėdos, ypač tokiose vietose, kaip krautuvė, bažnyčia”.

*

Vienas garsus Amerikos menininkas, piešėjas, įėjo į New Yorko restoraną ir užsisakė savo užkandį. Staiga jis pamatė kitoje pusėje salės savo pažįstamą artistę, sėdinčią su nepaprastai gražia mergina. Kai menininkui dinktelėjo į galvą, kad toji puiki mergina būtų labai geras modelis jo planuojamam paveikslui, gražuolė atsistojo ir išėjo. Menininkas pagriebė lapelį popierio ir užrašė: "Kas yra toji gražuolė?" Padavėjas lapelį įteikė salėje likusiai artistei, kuri tuoj per padavėją pasiuntė menininkui atsakymo lapelį, ant kurio buvo užrašyta: "Aš".

*

Viena ponia buvo apdraudusi savo daimantinį žiedą. Vieną dieną ji prarado savo žiedą, užvedė bylą ir gavo \$500 apdraudos. Po savaitės ji žiedą rado. Tada ji parašė savo apdraudos kompanijai: "Gerbiamieji, aš savo žiedą radau ir aš pamaniau, kad tai būtų nesąžininga pasilaikyti sau ir pinigų ir žiedą, dėlto pinigų, \$500, aš persiunčiau Raudonajam Kryžiui".

GRAŽI ŠALIS

Viktoras Šimaitis

*Žinau aš gražią šalį,
Žinau aš ją tikrai.
Ten kryžiai galvas kelia
Ir rausta putinai.*

*Ten žydi rūtos, rožės,
Ten tulpės ir daina...
Dangaus žydrynės grožis —
Kaip lino galvena.*

*Ten Nemunas banguoja
Didingas ir platus,
Jūružė mėlynuoja,
Skalaudama krantus.*

SIMTAS MİSLIŲ BE VIENOS

Tu čia būk ir supūk, o aš eisiu saulės pažiūrėti.

Daigas ir grūdas

*

Paukštis išskrido, vieną plunksną paliko.

Kulka

*

Ritasi kamuoliai per aukštus kalnus, per geležinius tiltus.

Žirniai vėtyklėje

*

Iš namų išvaryti, aukščiau pastatyti, visi po jais glaudžiasi.

Stogo šiaudai

*

Tėvas negimęs, sūnus padangėmis laksto.

Dūmai

*

Abu vienodą algą ima, bet vienas 12 kartų sunkiau dirba.

Laikrodžių rodyklės

*

Kiškis pilkas, uodega ilga.

Kamuolys

*

Lygūs laukai be takų ir ąžuolai be šakų.

Ežeras ir meldai

*

Karieta aukso prilieta.

Žarijos

*

Po ledu žirklys.

Vėžys

*

Rašo rašo, duonos prašo.

Akėtojas

*

Visi medžiai lygūs, du didesni.

Ąsos

PAVASARIO PASAKAITĒ

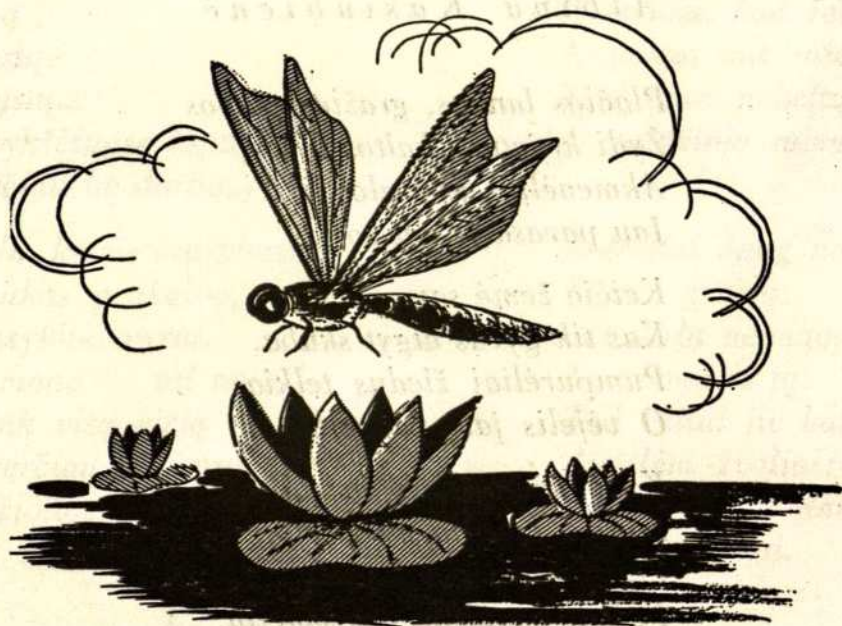
J. Narūnē

*Berželių alėjoj
Lapeliai virpėjo,
Bučiuojami vėjo.*

*Švelni žalumėlė
Šešėliais mirgėjo
Ir žaidė alėjoj.*

*O beržo šakelė
Lingavo paukštelį
Tarp savo lapelių —*

*Čiulbėjo - ulbėjo
Pilkas giedorėlis
Skelbdamas pavasarėlį.*

Mielas Daktare,

Mes gyvenam Filipinuose. Mes matom vandens bufalus, beždžiones, arkliokus, kurie traukia vežimukus. Mes matëm gaidžių muštynes. Čia auga cukraus nendrės, kokoso palmės, bananmedžiai. Maniloj yra daug laivų, o mūsų bazėj — daug lėktuvų. Mūsų klasė ėjo pažiūrėti aerodromo ir buvo generolo lėktuve. Aš esu 6 metų ir esu I skyriuj.

Linus Sidrys

Mielas Daktare,

Aš esu 8 metų ir einu į Trečią skyrių. Aš gyvenu Clarko bazėj Filipinuose. Mano tėvelis yra majoras, mes turim šunį ir Siamo katę. Čia gyvena daug negritų ir laukinių žmonių. Jie vaikšto beveik be rūbų, nešioja peilius, ietis ir lankus su strėlėmis ir juos paroduoda. Jie patys tas ietis padaro. Prie Bagio gyvena igoritai. Jie valgo šunis.

Mes greit grįšim atgal į Ameriką.

Jūsų

Raimondas Sidrys

PAVASARIS

Albina Kašubienė

*Plačios lankos, gražios pievos
Žydi krantuos baltos ievos,
Akmenėlius upė glosto,
Jau pavasaris ant sosto.*

*Keičia žemė savo rūbą,
Kas tik gyvas atgyt skuba.
Pumpurėliai žiedus telkia,
O vėjelis jais padvelkia.*

*Kvepia žemė, kvepia gojus,
Laukai kviečia mūs artojus,
Perlų rasos ant lapelių,
Pulkai paukščių ant šakelių.*

DAUG NORŲ

PASAKĖČIA

A. Matutis

Šerniukas,
Lapinskas
Ir kiškis žvairys
Pas medį
Sau kalbasi trys.

Pirmasis šerniukas
Suniurna:
— Kriu - kriu...
Kiek daug gerų norų.
Draugai, aš turiu
Išgirsit —

sutirpti širdis jums galės:
Norėčiau, kad rinkytų vaikai
Man giles...
Kriu-kriu... kad ir bulvių
Mergaitės prikastų...
Medžiotojai
Namą
Suręstų
Iš rąstų...
Pernykščiuose lapuos
Gulėčiau be darbo...

— Na, ką jis čia plepa,
Lapiukas prakalbo, —
Klausykite, vyrai,
Va, mano — tai norai!
Aplink visą girią
Aptverčiau aš tvorą.
Medžiotojai, šunys
Taip nosies neriestų.

Ant kalno viršūnės
Pilis mano šviestų...
Po kiemą
Riebiausi
Bėgiotų gaidžiai.
Kas dieną
Juos piaučiau
Pietums išdidžiai.
Tai bent mano norai,
Kiškeli, ar ne?

— Gerai, bet prašau
Išklausyt ir mane.
Aš mažas, bet norų
Turiu didelių.
Draugai, aš nenoriu
Namų nei pilių, —
Norėčiau, kad želtų
Kopūstai ant sniego,
Kad šunes nekeltų
Iš saldžiojo miego...

Žvėreliai daug norų
Turėjo gražių,
Bet dirbt nepanoro
Nė vienas iš jų.
Tad veltui jie karmo
Auselėm žvaliai:
Daug norų be darbo
Tušti plepalai.

MAŽŲJŲ PASAULIS

OŽELIS KVAIŠELIS

Sulietuvino K. Kubilinskas

(Tęsinys iš praeito numerio)

Oželis, pabrukęs
Barzdele, — kartu.
Ežiukas sušuko:
“Nenaudėli, tu!”

Senukai iš karto
Ežiuką pažino, —
Senelė prie tvarto
Jį pienu vaišino.

Darže šeimininkų
Jis kuitė žoles:
Tai vabalus rinko,
Tai gaudė peles.

Oželis ežiuką
Pamatė staiga
Ir klykia:
“Laikykit! —
Meška lepeška!”

Varnėnai sušuko:
“Seneli, ežys!
Nelieskit ežiuko,
Čia kaltas ožys!”

Rausva aguonėlė
Pridėjo: “Tas pats!
Sulaužė, suvėlė
Senelių pupas”.

*Senukas oželį
Tuoį čiupt už barzdos:
“Dviragi melagi,
Pagrauži lazdos?!”*

*Oželis nedoras
Tik barzdą pakratė
Ir šoko per tvorą
Seneliui pro petį.*

*Prikūlė oželį
Senukas šatra
Ir pupų darželį
Aptvėrė tvora.*

*Nubėgęs į daržą,
Aguoną nulaužė,
Pupas vėl sutaršė,
Ežiuką apdaužė.*

*Namo parsivarė,
Oželį pririšo.
Pašiūrę uždarė
Kaiščiu dar užkišo.*

*Dar šaukė seneliai:
“Sugrižki — kus - kus!”
Išbėgo oželis
Į tyrus laukus.*

*“Seneliai jūs mano,
Paleiskit, gerieji,” —
Oželis mekeno
Ir ašaras liejo. —*

*Išsikepė seniai
Po grikių paplotį, —
Oželio kvaiselio
Išėjo ieškoti.*

*“Paleiskit kiemelin,
Aš būsiu gerutis:
Klausysiu senelio,
Klausysiu senutės.”*

*Po girią, po žalią
Ieškojo: “Ė! O!!
Oželi, kvaiseli,
Sugrižki namo!”*

*Ožys žemažiūris
Netiesą kalbėjo.
Seneliai pašiūrės
Atšauti nuėjo.*

*Apėjo seneliai
Miškus ir laukus, —
Terado oželio
Ragus ir nagus.*

(Pabaiga)

NE JOS NAMELIS

Ingrida Stasaitė

Tėvelis padarė pernai tris inkilėlius. Paukšteliai juose apsigyveno. Gražiai čiulbėjo... Mano sesutė Matildėlė labai patenkinta. Ir šiomet ji grįždama iš mokyklos vis mėgsta dar pastovėti lauke ir stebėti paukštelius. Kiekvieną kartą ją vis reikia raginti padėti į vietą knygas, eiti valgyti.

Šį kartą aš grįžau anksčiau iš mokyklos, kaip paprastai. Padėjau ruošti pietus. Lauke oras labai gražus. Saulutė šviečia ir jos spinduliai pro durų sietą lengvai praeina ir kambary šilta. Staiga girdžiu bėgant. Na, manau, sesutė džiaugiasi, tur būt, gerą pažymį gavo ir skuba greit pranešti. Ji ryžos šaukti: "Gelbėkit mano paukštukus. Greitai, greitai šen..." Išbėgom į kiemą visi, kas tik buvome namuose. Pamaniau, tur būt, katė. Kaimynai turi labai jaukią katę, kurią dažnai matome laipiojant medyje. "Šita biauzybė tupi ant paukštelio namelio ir neleidžia mano paukšteliumi įeiti" — šaukė Matildėlė. Mes smalsuoliai apstojome medį, ir pakėlę galvas aukštytyn pamatėme ant inkilėlio stogo tupinčią voverę, o paukštelis skraidė aplink. Pagaliau, voverė įlindo į inkilėlį ir iškišusi galvutę pro inkilėlyje esančią skylę dairėsi ir nėjo laukan. Skraidė paukštukas. Tėvelis mėgino voverę išvyti, bet ji drąsiai jautėsi ir nebėgo niekur.

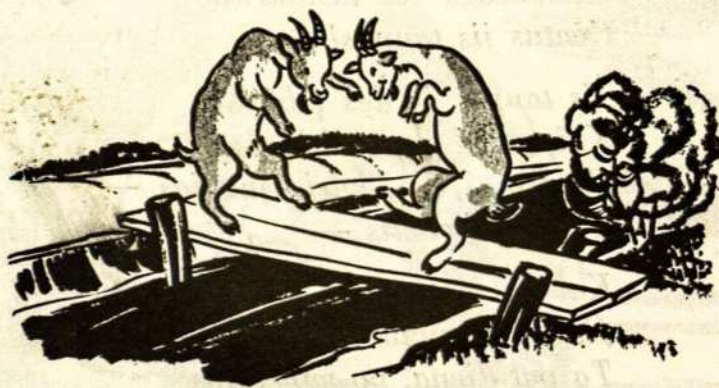
Matildėlė prašė, kad tėvelis nukeltų tą namelį ir išimtum voverę. Tėvelis nenukėlė inkilėlio, nes buvo gana aukštai medyje. Tėvelis aiškino, kad ir voveraitė nori turėti namelį. Ir ją reikia taip pat mylėti. Voveraitė yra labai puošnus gyvulėlis. Tėvelis papasakojo, kad voverės labai labai pripranta prie žmogaus. Ateina net iš rankų pasiimti maisto. Ir taip voverė apsigyveno inkilėlyje. Matome ją nuilipant žemyn. Pabėriau jai ant žemės riešutų, duonos plutelių. Riešutėlius ji taip greit lukštena, net tuos kiautelius sukapoja. Gaila Matildėlei paukštelio. Ji vis negali užmiršti. Vis ji prikaišioja voverei, kad ne jos čia namelis ir ji nemandagi esanti.

SIUNTĖ SENIS OŽKĄ

(Liaudies daina)

1. Siuntė senis ožką
Miškan riešutauti.
Ožka lazdos nepalenkė
Riešutėlių nepaskynė
Nėra riešutėlių
Nėra riešutėlių.
2. Siuntė senis vilką,
Kad ožką papiautų.
Vilkas ožkos nepapiovė,
ožką lazdos nepalenkė,
riešutėlių nepaskynė.
Nėra riešutėlių,
Nėra riešutėlių.
3. Siuntė senis šaulį,
Kad vilką nušautų.
Šaulys vilko nenušovė,
Vilkas ožkos nepapiovė,
Ožka lazdos nepalenkė,
Riešutėlių nepaskynė.
Nėra riešutėlių,
Nėra riešutėlių.
4. Siuntė senis medį,
Kad šaulį užgriūtų.
Medis šaulio neužgriovė,
Šaulys vilko nenušovė,
Vilkas ožkos nepapiovė,
Ožka lazdos nepalenkė,
Riešutėlių nepaskynė.
Nėra riešutėlių,
Nėra riešutėlių.
5. Siuntė senis ugnį,
Kad medį padegtų.
Ugnis medžio nepadegė,
Medis šaulio neužgriovė,
Šaulys vilko nenušovė,
Vilkas ožkos nepapiovė,
Ožka lazdos nepalenkė,
Riešutėlių nepaskynė.
Nėra riešutėlių,
Nėra riešutėlių.

SAULIUS IR MAŠINOS

V. Šmaižienė

*Sėdi Saulius nusiminęs,
Sėdi susiraukęs.
Sėdi lūpą pakabinęs,
Kepurę atsmaukęs.*

*Tiek mašinų, tiek lėktuvų
Ir nei vieno gero!
Nei su vienu nevažiuosi,
Kaip, kad žmogui dera.*

*— Mano jie, kad aš dar vaikas
Ir perka man žaislus.
Sako: — Dar ateis tau laikas —
Ko norėsi — bus.*

*Sauliaus veidas čia nušvito,
Suspindo jam viltis,
Nuo kėdės vos nenukrito —
Centus jis taupys!*

*Jis taupys ir dės į banką,
Kaip, kad daro tėtis.
O paskui, tie, kurie juokias —
Gaus ir stebėtis —*

*Kai po metų savo turtą
Jis susiskaičiuos,
Tą pat dieną, po mokyklos
Lėktuvo pirkt važiuos!*

Gudrus kaimietis

Žmonių pasaka

Ponas pardavė kaimiečiui karvę. Karvė tuoj atsivedė veršiuką. Ponas sako:

— Aš pardaviau tiktai karvę, o veršiukas mano.

Nuėjo abu pas teisėją. Teisėjas sako:

— Katras iš jūsų pasakysite, kas yra visų saldžiausias, visų lengviausias, visų riebiausias ir visų greičiausias, tas gausite veršiuką.

Ponas sako:

— Aš manau, kad saldžiausias yra medus.

— Ne, sako žmogelis. — Visų saldžiausias yra miegas.

— Visų lengviausias yra pūkelis, — sako ponas.

— Ne, — sako kaimietis, — Visų lengviausias yra motinai kūdikis ant rankų.

— Aš turiu tokią riebią kiaulę, jog riebesnės niekur nerasi. Ji yra visų riebiausia.

— Ne, — sako kaimietis, — Žemė yra visų riebiausia, nes ji visus maitina.

— Na, tai jau greičiausias yra mano žirgas. Jis ir vėją aplenkia.

— Ne, — sako kaimietis, — Greičiausia yra mintis.

Pagyre teisėjas žmogelį ir liepė pasiimti veršiuką.

DIEVO SVEČIAI

Manfred Kyber

Kada žemelė apsidengia baltu apdaru ir sniegas krinta iš debesų „ubago kąsniais“, vargšams gyvuliams ateina sunkus laikas. Paukšteliai, bijodami didelių žiemos šalčių, skrenda į tolimus šiltus kraštus.

Girių gyvuliai lenda į savo olas žiauriosios žiemos praleisti. Jie, lindėdami tose olose, lengvai kovoja su šalčiais, tuo tarpu tie, kurie neturi savo olų, patiria daug vargo.

Vargstantiems gyvuliams daug padėdavo brolis Imanuelis. Jį slėgdavo viena mintis, kad jo ranka negali pasiekti visų nelaimingųjų gyvulių, ypač mažųjų. Jausdamas, kad šaltoji žiema kankins daug nekaltųjų gyvulių, jis rūpinosi iš anksto jiems maisto: paukščiams — grūdelių, stirnoms — kopūstų, voveraitėms — riešutų ir džiovintų grybų ir kt.

Broliui Imanueliui labai rūpėjo, ar užteks pašaro visiems gyvuliams, todėl nutarė jiems atiduoti visa, ką tik jis turėjo. Norėdamas per Kalėdų šventę padaryti gyvuliams džiaugsmo, paskelbė, kad jie galės švęsti Kalėdas pas jį. Gyvuliai tuo pakvietimu labai apsidžiaugė.

Vakare prieš Šventąją Naktį brolis Imanuelis uždegė savo trobelėje ugnį kuri pro atidarytas duris blizgančia juosta nušvietė baltai apsnigtą lygumą. Duris iš lauko pusės papuošė eglių šakomis ir prieš jas sukrovė visą maitą gyvuliams. Prie Išganytojo paveikslo buvo pastatyta deganti žvakė, o pats brolis Imanuelis sidabrinu varpeliu skambindamas kvietė visus gyvulius pas save...

Varpelio garsą išgirdę, visi gyvulėliai skubėjo pas brolių Imanuelį. Susirinkusius brolis Imanuelis kvietė pasivaišinti, o pats pažadėjo papasakoti jiems didelį stebuklą, atsitikusį Kalėdų naktį. Tada prabilo vienas iš gyvulių:

“Mes neatėjome čia tavo duonos valgyti, nes ir tu pats be jos neapsieisi, bet jei gali, papasakok apie tą stebuklą; mes juntame artėjant Kalėdas, bet jų suprasti negalime. Mums reikalingas vyresnis brolis, kuris tai galėtų išaiškinti, nes patys suprasti nepajėgiame.

Tada tarė Imanuelis:

“Ne, mano mielieji, tik tie nesupranta, kas nenori suprasti. Yra pasaulyje daugelis ir žmonių, kurie to nesupranta ir nenori suprasti. Puotaudami per Kalėdas, jie žudo nekaltus gyvulėlius, nesupraddami, kad toji šventė darosi suteršta gyvulių krauju. Taip elgdamiesi žmonės nutolsta nuo meilės. Jūs, mano brangieji, esate mano svečiai, todėl, kartu švėsdami Kalėdas, turime kartu ir valgyti.”

Gyvulėliai, išklausę išmintingųjų Imanuelio žodžių, pradėjo valgyti...

Sutemo. Staiga nušvito kalno viršūnė, kur buvo Imanuelio trobelė, ir du angelai, nusileidę iš dangaus, atsistojo abiejose trobelės pusėse. Sniegas su ledu pradėjo tirpti, nes angelai buvo sušaukę šiltąsias versmes, dėl kurių viskas ėmė žaliuoti, o vargšai gyvulėliai jau nebekentė bado.

* * *

UPĖS IR MIESTAI

Viktoras Šimaitis

Sostinė Vilnius —

Mūsų Šventovė!

Nemunas — tėvas upių visų.

Tulpėm pražydo

Žemė gimtoji

Nuo marių krašto lig Zarasų.

Mituva, Muša!

Venta, Šešupė!

Jūra, Dubysa, plauki laisva!

Auksu tekėkit,

Tėviškės upės!

Saule spindėki, mūs Lietuva!

Mieli Skaitytojai,

Norime Jums pranešti, kad liepos ir rugpiūčio mėn. Eglutė neišeis, gausite tik rugsėjo numerį ir taip toliau kas mėnuo. Be to norime paprašyti, kurie dar neatsilygino-
te už šių metų prenumeratą, tai dabar atsilyginti.

Jūsų Eglutė

* * *

MERGAIČIŲ VASAROS STOVYKLOS **Globojamos Nekalto Prasidėjimo Seserų.**

I

CAMP IMMACULATA

R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

Prasideda birželio 29 d. ir baigiasi liepos 27 d. — Lietuvių Susiartinimo Švente. Stovyklauti galima keturias arba dvi savaites — nuo birželio 29 d. iki liepos 13 arba nuo liepos 13 d. iki liepos 27 d. Savaitinis stovyklautojų mokestis \$20.00. Kreiptis:

Camp Immaculata, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

II

— Chicagos, Clevelando, Detroito trikampyje —

ALRKF Stovyklavietėje, Manchester, Michigan

VYKSTA: liepos 13 — 27 dienomis

PRIIMAMA: mergaitės 7 — 16 metų amžiaus (imtinai)

KAINA: \$20 savaitei

VEDA: Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys iš Putnam, Connecticut
Kreiptis: *Sesuo M. Paulė,*

Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut

**Didelis Eglutės bičiulis, Kun. Klebonas N.N., išleido
ši Eglutės numerį. Eglutė nuoširdžiai jam dėkoja.**

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Ir juoktis nevisada sveika.

*

Ir šimtą duotas klumpa.

*

Ir višta kasus žiūri, kad ką iškastų.

*

Iš adatos vežimą priskaldo.

*

Iš bado bet ką bebado.

*

Iš didelio debesio mažas lietus.

*

Iš miego sviesto nesuksi.

*

Iš seno gimsta jaunas.

*

Ylos maiše nepaslėpsi.

*

Jaunas buvęs turi pasenti.

V. Maciunas
247 E. Albanus St.
Philadelphia 20, Pa.

ALP 17.25
Larch.

91.189,368